

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/835/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3214201486
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3214201486.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci žalobcu K.-I CZ s.r.o. so sídlom v O. republike, N. L., X.. X mája XXXX, IČO: XX XXX XXX, právne zastúpená advokátska kancelária E.. C. & J. s.r.o. so sídlom v V., S., J. XXX/XXXB, IČO: XX XXX XXX proti žalovanému S. M., IČO: XX XXX XXX právne zastúpená E.. Petrom H., advokátom, so sídlom v L. nad L., K. XXX/X, o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 09.09.2014, č.k. 5C/26/2014-48, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalobca je **p o v i n n ý** zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania 69,91 eur k rukám právneho zástupcu odporcu JUDr. J. H., advokáta, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu náhradu škody na tom skutkovom základe, že žalovaný ako orgán územnej samosprávy vydal platobný výmer, ktorým vyrubil daňovníkovi, teda žalobcovi daň z nehnuteľností na rok 2004 vo výške 1751 Sk žalobca zaplatil daň v celej výške dňa 20.04.2004 následne postúpilo dávku na žalobcu a mal za to, že žalovaný zvolil v prejednávanej veci nesprávny úradný postup spočívajúci v nerešpektovaní právnej úpravy umožňujúcej obciam zohľadniť pri vyrubení dani z nehnuteľnosti miestne podmienky. Zároveň súd prvého stupňa rozhodol tak, že zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania a o trovách konania rozhodol tak, že žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 139,82 eur.

Súd prvého stupňa z vykonaného dokazovania zistil, že žalovaný vydal dňa 25.03.2004 platobný výmer, ktorým vyrubil daňovníkovi spoločnosti K. a.s. daň z nehnuteľnosti spolu vo výške 1751 Sk. Daňovník daň zaplatil dňa 24.04.2004. Spoločnosti REALITY a.s., ako postupca a žalobca ako postupník uzavreli 24.10.2013 zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorou bola žalobcovi postúpená pohľadávka postupcu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom žalovaného pri vyrubení dani z nehnuteľnosti na rok 2004 uvedeným platobným výmerom. Listom zo dňa 07.04.2004 požiadal žalobca žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom žalovaného, a to v rozsahu a z dôvodov ako sa svojho nároku domáhal žalobou v tomto konaní. Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 1 ods. 1 zákona č. 58/69 Zb., § 1 ods. 2 O.z, § 100 ods. 1, 2, O.z, 101 O.z., 106 ods. 1, 2, O.z. a § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p.. Zhodnotením výsledku dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná a preto ju zamietol. Zodpovednosť za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Tento zákon

nadobudol účinnosť dňa 01.07.2004. Žalobca svoj nárok na náhradu škody odvodzuje od nesprávneho úradného postupu žalovaného, ktorý sa mal uskutočniť do 25.03.2004, kedy žalovaný vydal platobný výmer. Uplatnený nárok nemožno posudzovať a naň aplikovať ust. § 514/2003 Z.z.. Uplatnený nárok nemožno posudzovať ani naň aplikovať ust. zákona 58/69 Zb., keďže tento upravoval zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo nesprávnym úradným postupom a nie zodpovednosť samosprávy. Obec je právnickou osobou. Nárok na náhradu škody je majetkovým nárokom vyplývajúcim s porušením práva, pričom je vzťahom občianskoprávnym. Pokiaľ do 30.06.2004 nebola zodpovednosť obce za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím upravená osobitným zákonom je v zmysle § 1 ods. 2 O.z. potrebné ju posudzovať podľa Občianskeho zákona. Právny predchodca žalobcu zaplatil daň vyrubenú platobným výmerom dňa 25.04.2004. Tento deň sa najneskôr dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Dvojročná subjektívna premlčacia lehota uplynula pred podaním žaloby. Škoda mohla žalobcovi vzniknúť z uvedeného platobného výmeru, ktorý bol vydaný 25.03.2004 a právnemu predchodcovi žalobcu doručený 29.03.2004. K udalosti, z ktorej škoda mohla vzniknúť tak došla pred viac ako tromi rokmi pred podaním žaloby a zároveň viac ako desiatimi rokmi pred podaním žaloby. Aj keby škoda právnemu predchodcovi žalobcu vznikla, a ak by čo len teoreticky bola žalovaním spôsobená úmyselne, bolo by žalobcovo právo na jej náhradu premlčané. Žalovaný premlčanie namietol a nie je možné žalobcovi uplatnené právo preto priznať. Zároveň súd dospel k záveru, že nie je účelné a hospodárne vykonávať akékoľvek ďalšie dôkazy, najmä dôkazy na zistenie výšky škody. Nie je potrebné sa zaoberať tým, či škoda mohla vzniknúť z nesprávneho úradného postupu, z nezákonného rozhodnutia, či toto malo byť najskôr zrušené, alebo či bolo potrebné nárok predbežne prerokovať. Pokiaľ ide o návrh na prerušenie konania súd po jeho preskúmaní došiel k záveru, že návrh nie je dôvodný a preto ho zamietol. Pokiaľ by sa aj v konaní vedenom na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 13S/222/2014 riešili rovnaké námietky, ako sú tie, z ktorých žalobca vyvodzuje svoj nárok na náhradu škody v tomto konaní, nič to nemení na skutočnosti, že jeho nárok je nedôvodný z dôvodu premlčania práva na náhradu škody. Taktiež by rozhodnutie vo veci 13S/222/2014 nič nemenilo na právoplatnosti platobného výmeru, z ktorou žalobca odvodzuje svoj nárok, preto súd návrh na prerušenie konania zamietol. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p., takže úspešnému žalovanému bola priznaná náhrada trov konania voči žalobcovi, ktorý úspech vo veci nemal vo výške 139,82 eur. Trovy právneho zastúpenia pozostávajú z odmeny za prípravu a prevzatie, zastúpenie, zastúpenie na pojednávaní dňa 09.09.2014 pri sadzbe 61,87 eur za úkon právnej pomoci + dvakrát režijný paušál po 8,04 eur.

Proti tomuto rozhodnutiu podal v čas odvolanie žalobca, ktorý svoje odvolacie dôvody odôvodnil ust. § 205 ods. 2 písm. a), f), O.s.p. a žiadal v konečnom dôsledku aby krajský súd, ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým aby sa súd prvého stupňa dôsledne vysporiadal so vznesenou námietkou premlčania. Poukázal na tú skutočnosť, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, a keď prichádzal pri určení okamihu začatia plynutia premlčacej doby z okamihu doručenia platobného výmeru právnemu predchodcovi žalobcu. Udalosť, z ktorej škoda vznikla resp. škodová udalosť nie je len samotný protiprávny úkon, na základe ktorého došlo k vzniku škody sa protiprávny úkon možno považovať vydanie platobného výmeru zo dňa 25.03.2004, ktorý bol doručený dňa 29.03.2004, ku vzniku škody tak došlo 20.04.2004, keď právny predchodca žalobcu uhradil daň. Škodová udalosť bola zavŕšená 20.04.2004 a objektívna premlčacia doba začala plynúť dňom 21.04.2004 s tým, že podaním žaloby dňa 11.04.2014 bola lehota na podanie žaloby zachovaná. Vzhľadom k tomu, že súd odôvodnil zamietnutie žaloby len na tom základe, že vyhodnotil nárok žalobcu ako premlčaný mal za to, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, keď pri počítaní objektívnej lehoty túto počítal odo dňa doručenia platobného výmeru. O vzniku škody sa právny predchodca žalobcu dozvedel až po dni 10.05.2012, kedy ústavný súd predbežne prerokoval návrh skupiny poslancov o nesúlade ustanovení zákona č. 582/2004 Z.z. s ústavou Slovenskej republiky. Spojitosť s touto udalosťou dospel právny predchodca žalobcu k záveru, že daň vyrubená žalovaným právnemu predchodcovi žalobcu, a táto právny predchodcom zaplatená, žalovanému bola vyrubená nezákonne, nesprávnym úradným postupom. Uviedol tiež, že žiadal konanie prerušiť do skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 13S/222/2004. Pri posudzovaní otázky, či vo veci môže dojsť k zbytočným prieťahom mal súd vychádzať z viacerých kritérií a v prípade ak sa rozhodne návrh na prerušenie zamietnuť mal by minimálne stručne uviesť ako sa s týmito kritériami podstatnými pre prejednávajúcu vec vysporiadal. Tým, že súd zamietol návrh na prerušenie konania porušil žalobcovo právo na spravodlivý proces a riadne prejednanie veci, pretože žalobca nemohol bez svojej viny uplatniť všetky dôkazy, ktoré by preukazovali dôvodnosť jeho nároku. Okamžite potom ako

žalobca podal návrh na Krajský súd v Trenčíne oboznámil o tom konajúci súd spoločne s návrhom na prerušenie konania. Prerúšením konania by nedošlo k vzniku stavu, ktorý by bol v rozpore so zákonom, prípadne by mohol spôsobiť niektorému z účastníkov konania akúkoľvek škodu.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že sa stotožňuje s rozsudkom prvého stupňa a žiadal aby krajský súd odvolacie napadnutý rozsudok prvého stupňa ako vecne správny potvrdil a zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. Nárok žalobcu aj naďalej považuje za nedôvodný s tým, že zároveň aj v prípade jeho odôvodnenosti žalovaný zniesol námietku premlčania. Bez ohľadu na to, či sa mal pre určenie okamihu začatia plynutia premlčacej lehoty uplatniť zákon č. 58/692b alebo zákon č. 40/642b je v týchto prípadoch okamihom začatia plynutia premlčacej doby, okamih doručenia platobného výmeru právnomu predchodcovi žalobcu. Subjektívna premlčacia lehota tak jednoznačne uplynula a uplatňovaný nárok, ktorý žalobca ani v žalobe v priebehu konania nekonkretizoval súd prvého stupňa správne vyhodnotil ako premlčaný. Je absurdné, keď si pri dani, ktorú žalobca bez akýchkoľvek pripomienok dobrovoľne uhradil a nevyužil možnosť podania odvolania si po desiatich rokoch po doručení platobného výmeru nárokuje na bližšie nekonkretizované zníženie sadzby dane, ako aj koeficientu. Preto celý návrh považuje za šikanózný. Rovnako považoval za správne zamietnutie žalobcu na prerušenie konania z dôvodu premlčania žalobcovho nároku. Žalobca mohol kedykoľvek navrhnuť dôkazy a to už pri podaní samotného návrhu aj v priebehu konania prípadne mal možnosť zúčastniť sa pojednávania na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou a tam navrhnuť ďalšie dôkazy. O nariadenom pojednávaní mal vedomosť, mal sa ho zúčastniť a v prípade ak by považoval za potrebné navrhnuť ďalšie dôkazy. Neunesenie dôkazného bremena nemôže byť dôvodom na tvrdenie o údajnom porušení zásady rovnosti zbraní.

Krajský súd ako súd odvolací súd preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pričom náväznosti na § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávajúcim odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

Súd prvého stupňa v prejednávanej veci vykonal dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol.

V prvom rade sa odvolací súd zaoberal námietkou žalobcu v odvolaní ohľadom prerušenia konania pred súdom prvého stupňa. Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné volebné opatrenia môže konanie prerušiť ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu alebo ak súd dal na takéto konanie poďnet.

V prejednávanej veci sa riadne predvolaný žalobca na pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo dňa 09. septembra 2014 podaním, ktoré bolo doručené na súd prvého stupňa emailom dňa 08. septembra 2014 domáhal prerušenia konania práve podľa ust. § 109 ods. 2 O.s.p. s poukazom na konanie vedené na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 13S/222/2014.

Súd prvého stupňa dospel k záveru, že v prejednávanej veci nie je splnený predpoklad daný ust. § 109 ods. 2 O.s.p. na prerušenie konania z dôvodu, že rozhodnutie vo veci 13S/222/2014 by nič nemenilo na právoplatnosti platobného výmeru, z ktorého žalobca odvodzuje svoj nárok v tomto konaní.

Z obsahu spisu Krajského súdu v Trenčíne 13S/222/2014 vyplýva, že podaním doručeným na Krajský súd v Trenčíne dňa 05.09.2014 sa žalobca H. G., bytom O. republika, Z., Dr. Y. č. XXXX domáha proti žalovanej, Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky Banská Bystrica preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, a to konkrétne rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie mesta Púchov, ktorým žalobcovi, ako daňovému subjektu bola vyrúbená daň z nehnuteľnosti. Z rozhodnutia finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, ktorej predmetom tohto konania vyplýva, že správca dane mesto Púchov týmto rozhodnutím vyrúbilo daňovému subjektu, H. G.

daň z nehnuteľnosti za rok 2013. Z tohto potom následne vyplýva, že predmetom konania vedenom na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 13S/222/2014 sú nároky, ktoré sú žalované medzi úplne inými subjektami, tzn. medzi fyzickou osobou a finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky z úplne iných skutkových záverov (predmetom tohto konania je vyrúbenie dane z nehnuteľností mestom Púchov za rok 2013, a preto nie je zrejmé akú skutkovú a právnu súvislosť by malo mať toto rozhodnutie s konaním, ktoré je predmetom tohto sporu, kde sa žalobca domáha voči obci Cimenná náhrady škody za postup z roku 2004, a preto bol v konečnom dôsledku v celom rozsahu správny postup súdu prvého stupňa, ktorý návrh žalobcu na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol).

Ďalej sa odvolací súd zaoberal odvolacími námietkami žalobcu v odvolaní, ktoré videl dôvody odvolania v porušení ust. § 205 ods. 2 písm. a) a f) O.s.p..

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p..

Odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci nebola splnená ani jedna z podmienok predpokladaná v ust. § 221 ods. 1 písm. a) až j) O.s.p. s tým, že v konečnom dôsledku žalobca tieto odvolacie dôvody ani bližšie nekonkretizoval, a preto sa v konečnom dôsledku odvolací súd s týmto odvolacím dôvodom ani ďalej nezaoberal.

Čo sa týka odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., kedy mal žalobca za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci ani tento odvolací dôvod v prejednávanej veci nie je splnený.

Súd prvého stupňa svoje zamietavé stanovisko založil na tom skutkovom základe, že v čase kedy malo dojsť, či už k nesprávne úradnému postupu alebo k nesprávne rozhodnutiu zákon neupravoval zodpovednosť samosprávy za škodu spôsobenú nesprávne úradným postupom prípadne nesprávne rozhodnutím, pretože túto z hľadiska právneho umožnil uplatňovať až novoprijatý zákon č. 514/2003, ktorý však nadobudol účinnosť až odo dňa 01.07.2004. Pokiaľ teda žalobca odvodzuje svoj nárok, či už nezákonné rozhodnutia (ktoré však nebolo nikdy zrušené) prípadne nesprávne úradného postupu odvolací súd zdôrazňuje, že bol v celom rozsahu správny postup súdu prvého stupňa, ktorý dospel k záveru, že keďže zákon číslo 58/69 Zb. v § 1 ods. 1 neupravuje zodpovednosť samosprávy nie je daná vecná pasívna legitímácia zo strany žalovaného a zároveň nie je ani daný nárok na náhradu škody spôsobenú rozhodnutím orgánu samosprávy, podľa tohto ustanovenia zákona.

Vo zvyšku sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu prvého stupňa je v konečnom dôsledku už tento samotný dôvod by postačoval na to aby bola žaloba ako nedôvodná zamietnutá.

Pokiaľ teda v prejednávanej veci nemožno uplatniť ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. a zároveň za stavu, kedy predchádzajúci zákon č. 58/69 Zb. neupravoval zodpovednosť žalovaného za prípadne vzniknutú škodu po celom rozsahu správny a korektný postup prvého stupňa, ktorý aj napriek tejto skutočnosti skúmal prípadné premlčanie daného nároku z pohľadu zákona č. 40/64 Zb..

Pokiaľ teda žalobca odvodzuje svoj nárok od platobného výmeru vydaného dňa 25.03.2004, doručeného dňa 29.03.2004 a zaplateného v konečnom dôsledku zo strany právneho predchodcu žalobcu dňa 20.04.2004, trojročná premlčacia doba začala týmto spôsobom plynúť dňa 21.04.2004 a uplynula 21.04.2007 za stavu, kedy žaloba vo veci samej bola podaná dňa 11.04.2014 možno potom konštatovať, že bez ohľadu na tieto skutočnosti je potom nárok v celom rozsahu v dôsledku vznesenej námietky premlčania zo strany žalovaného premlčaný. Pokiaľ by sa nárok posudzoval ako nárok zo všeobecnej zodpovednosti za škodu, upravovaný zákonom č. 40/1964, nie je zrejme na základe akých skutkových a právnych okolností dospel žalobca k záveru, že by v prejednávanej veci mala plynúť desať ročná premlčacia lehota. Pri premlčaní práva na náhradu škody je stanovená kombinovaná premlčacia lehota,

a to kratšia subjektívna a dlhšia objektívna lehota. Ich začiatok je upravený odlišne. Tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynula premlčacia doba, napr. ak odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode a o tom kto za ňu zodpovedá do uplatnenia práva na náhradu škody uplynie čas uvedený v § 106 ods. 1 a škodca v súdnom konaní znesie námietku premlčania, právo sa premlčalo aj keď ide o škodu spôsobenú úmyselne. Neprichádza tu už do úvahy objektívna premlčacia doba ust. v § 106 ods. 2 O.s.p.. Podobne je to aj v prípade ak by ešte boli dané podmienky na plynutie subjektívnej premlčacej doby a už by uplynula objektívna premlčacia doba. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemôže presiahnuť. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a na začatie plynutia je potrebné rešpektovať subjektívnu stránku poškodeného týkajúce sa jeho vedomostí o škode a vedomosti o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá. Právo na náhradu škody sa však premlčí na neskôr za tri roky, ak jeho škodu spôsobenú z nedbanlivosti alebo za škodu, ktorú sa zodpovedá objektívne a za desať rokov ak ide o škodu spôsobenú úmyselne (čo však nie je prejednávany prípad).

Preto na to aby v prejednávanej veci bola žaloba v celom rozsahu ako nedôvodná zamietnutá postačovalo samotné konštatovanie súdu, že v prejednávanej veci nie je a nemôže byť daná zodpovednosť žalovaného za prípadnú vzniknutú škodu z dôvodu, že v čase, kedy mala škoda vzniknúť, zákon takúto zodpovednosť žalovaného neupravoval a nepoznal.

Pokiaľ by mal žalobca za to, že v prejednávanej veci vznikli iné podmienky zodpovednosti za škodu, bolo na ňom aby tieto podmienky v žalobe prípadne na pojednávaní prezentoval. Pokiaľ tak však neurobil a pojednávania sa nezúčastnil odvolací súd zdôrazňuje, že s prihliadnutím na ust. § 120 ods. 4 O.s.p. nie je možné takéto návrhy podávať v rámci odvolacieho konania.

Vo zvyšku ako bolo vyššie uvedené sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu prvého stupňa a v návaznosti na § 219 ods. 2 O.s.p. na ne zároveň aj poukazuje.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému žalovanému v odvolacom konaní bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej pomoci v prospech právneho zástupcu žalovaného, a to podaním písomného vyjadrenia k odvolaniu 61,87 eur (§14 ods. 1 písm. b) vyhlášky 655/2004 Z.z. + jedenkrát režijný paušál 8,04 podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky teda spolu 69,91 eur voči žalobcovi, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.